

Hoca

Baba

Amca

Ben

Murat Uyrakulak

MURAT UYURKULAK
HOCA, BABA,
AMCA, BEN

Can aędaş

Hoca, Baba, Amca, Ben, Murat Uyurkulak

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2021

2. basım: Temmuz 2021, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4906-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750749063

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MURAT UYURKULAK
HOCA, BABA,
AMCA, BEN

ÖYKÜ

♥can

Murat Uyrkulak'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Delibo, 2020

Merhume, 2021

MURAT UYURKULAK, 1972'de Aydın'da doğdu. İzmirli. İstanbul'da yaşıyor. *Tol* (2002), *Har* (2006), *Merhume* (2016) ve *Delibo* (2020) adlı üç romanı, *Bazuka* (2011) adlı bir hikâye kitabı var. Roman ve hikâyeleri 10 dilde yayımlandı.

Berat Güncikan'ın anısına...

“İl göçtü kelp uludu,
Bir Mecnun kaldı bir dağ...”

Hatayî

İçindekiler

HOCA, BABA, AMCA, BEN

Milas'ta Üç Köfte	17
Karşıyaka'da 401 Numara	27
İstanbul'da Bir Dosya	33
Bingöl'de İki Kadın	41
Akhisar'da Bir Cenaze.....	49
Elmadağ'da Bir Büst.....	55
Aydın'da Bir Bahçe	61
Göztepe'de Bir Mektup	67

TUHAF ŞAHISLAR ALBÜMÜ

Billy	75
Zehra	81
Hüseyin	87
Serap	93
Tuğrul	99
Reha	105
Emrah.....	111
Mahmut.....	115
Didem	121
Süper Meyhane Badosu	125

İçiyom Bahar Abi.....	129
Pyöngyang Yolcusu	133
İki Parmak.....	139
VE DİĞERLERİ	
Elalı	147
Yaşermek	153

Hoca, Baba, Amca, Ben

MİLAS'TA ÜÇ KÖFTE

“Kaldır şu fotoğrafı hocanın önünden,” diye fısıldadı babam.

İtiraz ettim:

“Canıma okur... Sen kaldır, akransın, arkadaşsın, sana bi şey demez.”

Sustuk. Sarhoşuz. Sıkıntıyla kadehlere uzanıp birer yudum rakı çektik. Gözlerimiz, bakışlarımızı fotoğrafa dikmiş, iki yana sallanıp hıçkırarak bin yıl önce kendisini terk eden karısına ağlayan hocada... Hoş kadın, esmer güzeli. Boşluğuna denk getirsek çekip alacağız fotoğrafı, ama boşu yok herifin, kadehi her daim dolu, yetmiş iki saattir gözünü kırpmadan, tek lokma yemeden içiyor, içkiden kaçan kadını içkiyle yâd ediyor, çırılçıplak oturuyor sandalyesinde, bir karasinek ordusu dönüp duruyor tepesinde, fena kokuyor.

Banyodan döndü amcam:

“Tek bi temiz çamaşırı kalmamış, kirliler dağ gibi, yıkasaydık şunları.”

“Denedim... Çamaşır makinesi bozuk,” dedim.

Amcam babama baktı:

“Bi don, bi fanila yıkayıver hayrına... Giydirelim şu adamı, üşütecek...”

“Ağustos vakti ne üşümesi?” dedi babam.

Haklıydı.

İzmir'in ağır rutubetli yazına pis pis terleyip duruyorduk.

Babam ilave etti:

"Hem niye ben yıkıyorum, sen yıka..."

Amcam kadehe uzanırken suratını sarkıttı:

"Dağ köylerinde öğretmenlik yaparken kuru yufkayı ıslatıp yerdik, leğende çamaşır yıkamaktan ellerim buz keserdi diye anlatıp kafamızı düzme o zaman bundan sonra..."

Cümleyi uzun kurunca nefesi kesildi, bir-iki öksürdü.

"Ne alakası var?" dedi babam.

Amcam genzine dolan ifrazatı gürültüyle geri itip bağırdı:

"Siz böylesiniz işte... Kıçımın idealisti..."

Babam altta kalmadı:

"Hadi lan ordan... Faydasız anarşist..."

Gidişat hayra değildi, girdim araya:

"Baba sen çamaşır yıka, biz de hocayı yıkayalım, ha?"

Bir an düşündü, kadehi dikip söylene söylene kalktı, az sonra su sesi duyuldu içeriden, borular ıstırapla inledi. Gidip çaktırmadan baktım. İnsanın babasını çömelmiş, çitileye çitileye kirli don yıkarken izlemesi bir tuhaf. Hakikaten biliyor işi. Öğretmen okulunda keman da öğretmişler bunlara. Çalarken hiç görmedim ya, öyle anlatırdı. Emekli olduğundan beri durmadan anlatıyordu zaten.

Beyaz bir tişört, kırmızı bir şort var şimdi hocanın üzerinde.

Fırsattan istifade fotoğrafı saklamıştık.

Hoca fotoğrafın akıbetini sormadı.

"Mis gibi koktun ha hocam!" diye tezahürat etti babam.

Hoca duymadı. Bir eliyle rakı kadehini kavradı, di-

ğer eliyle yanaklarını iki yandan tutup sıktı, yüzünü sabitledi, dudaklarını birini öpecekmiş gibi yuvarlak açtı, kadehle ağzını ancak böyle denk getirebiliyordu. Birkaç damla rakı sızdı uzamış sakallarından. Elinin tersiyle ağzını sildi. Kadehi masaya bıraktı, kalkmaya davrandı, sendeledi, düşecek gibi oldu, son anda yetişip tuttuk kollarından. Bizden kurtuldu, ağır ağır duvara dayalı vitrine yürüdü, eğilip alt çekmecesinden buruş buruş bir dergi çıkardı, banyoya yollandı.

Babam arkasından bakıp sordu:

“Nereye gidiyo bu?”

Amcam soruyu soruyla cevapladı:

“Sence?”

Babam bir fıstığı ağzında ezerken anladı:

“Banyo yalan oldu yani...”

Hırıl hırıl güldüler.

“Git bak şuna... Düşüp kalmasın oralarda...” diye talimat verdi babam.

“Töbe,” dedim, “şey yaparken mi bakıcam adama?”

“Öğretmenin lan o senin? Üstünde hayvan gibi emeği var... Bi yerini kırsa daha mı iyi?” diye azarladı bu kez.

Yerimden kıpırdamadım.

Çok emeği vardı üzerimde, evet, babamla ahbap olduğum için, laf söz olmasın diye, sınıfta en çok beni döverdi hayvan.

Hoca ak paktı artık, lakin sinekler bakıydi.

Amcam sinekliği kapıp salonun çeşitli mıntıklarında ava çıkarken, babam masadaki eski tarihli bir gazeteyi karıştırmaya koyuldu. Benim aklım hocanın çekmece-den aldığı dergideydi. Marilyn Jes, Brijit Lahay zamanlarından kalma, vintaj bir şey olsa gerekti.

Babamın sesiyle kendime geldim:

“Turgutreis’te devre mülk satıyorlar. Fiyatı da uygun...”

“Devre mülk olayı var mı hâlâ?” diye sordum.

Gösterdi ilanı.

Varmış.

Amcam irice bir sineği duvara mıhlarken, “Gidip bakalım,” dedi.

Babam sordu:

“Gidelim de, hoca ne olacak?”

Hocayı ön koltuğa, şoför babamın yanına, bir kasa birayı arka koltuğa koyduk, amcamla ben kasanın iki yanına kurulduk.

Hoca ânında sızdı, horlamaya başladı, biz biraları açtık.

Çıt-poffsss-horrr!

Kontağı çevirmeden önce, nereden aklına geldiyse artık, amcama döndü babam:

“Şu senin on üç senelik öğretmenliği toparlatırsak... Üzerini de ödedik mi... Emeklilik tamamdır..”

Eylül darbesinden sonra öğretmenlikten atılan amcam orali olmadı, biradan okkalı bir yudum çekip geçirdi.

Babam kızdı yine:

“Alooo... Kime diyom?”

Amcam kasaya kilitlendi, elini uzatıp birkaç birayı şefkatle okşadı, önemli bir şey hatırlamış gibi aydınlandı yüzü, mırıldandı:

“Nimet lan bunlar, nimet...”

Başını kaldırıp babama baktı sonra:

“Diyelim ki toparlayıp ödedik... Ne kadar maaş bağlanılır?”

Babam arabayı çalıştırdı, ondan kelli yola odaklandı, cevap vermeyi unuttu.

Gözümü açtığımda araba duruyordu, gün ağarıyordu, herkes uyuyordu.

Başımı yana çevirdim, ileride, fabrika gibi bir yeri kuşatmış dev bacalardan kesif dumanlar yükseliyordu. Kirli gri bir sisin altına gömülmüştü şehir, insan zor nefes alıyordu.

Amcam da uyandı, sordu:

“Nerdeyiz?”

“Bilmiyorum.”

Amcam bir bira açtı, bir yudum çekti, şöyle bir etrafı inceledi, bacalara, bacalardan tüten dumana baktı, teşhisini bildirdi:

“Yatağan burası, bu da termik santral...”

“Hımmm!” demekle yetindim.

Amcam devam etti:

“Hava kirliliğini görüyorsun de mi? Bak, ta o zaman Aliğa’da mücadele etmeseydik, oraya da santral yapacaklardı. Sayemizde kurtuldu Aliğa.”

Gülümsedim. Ben de gitmiştim Aliğa eylemine, İlhan İrem’in yanına denk gelmişim, kol kola yürüyüp slogan atmıştık.

Amcama kötü haberi verdim:

“Yaptılar o santrali...”

Amcamın gözleri büyüdü, bağırdı:

“Yapma ya? Ne zaman?”

“Çok oldu, hatta ikincisini yapacaklar şimdi...”

Amcam elindeki bira kutusuna bir düşmana bakar gibi bakıp mırıldandı:

“Ulan bu içki boku var ya...”

Devamını getirmedi, bir kap zehri içer gibi içti birayı, ağzını silip önündeki babamı dürttü.

“Şışış birader! Kalk hadi...”

Babam yumuşak bir rüyanın son demlerine dublaj yapar gibi mırıldanarak uyandı, döndü, amcamın elini itip azarladı:

“Çek be şu elini... Sabah sabah...”

Bir sabah, uykunun en tatlı yerindeyken, kapı zili acı acı öttü.

Bülbül zilletlendi, bana çocukluğumun geçtiği Aydın'daki aile evini, o evdeki malsuzluğu ve yoksulluğu hatırlattığı için sevmezdim, ama değiştirmeye de cesaret edemiyordum, mazizle iyi kötü bir bağdı neticede.

Kalktım. Dedim herhalde ev arkadaşlarımdan biridir. Anahtarını jalen unutmuştu. Açtım kapıyı, hoca, babam ve amcam karşımda duruyordu.

Sabahın daha o saatinde sallanıyorlardı içkiden.

Babamın elinde büyükçe bir bavul vardı.

Hoca, Baba, Amca, Ben, Murat Uyrunkuluk'ın 2017-2020 arası yazdığı öyküleri bir araya getiriyor. Kitaba adını veren ilk bölümde dört karakter üzerinden anlatılan hikâyeler var. Bu karakterlerden üçü, anarşistlikten komünistliğe uzanan muhtelif muhalif tonları olan üç alkolik. Gururlu, dürüst, yoksul, dışarıdan bakıldığında "kaybeden" diyebileceğiniz, ama kendilerini asla kaybetmiş görmeyen, hayat, memleket, dünya ve insanlar hakkında söyleyecek bolca sözleri olan, entelektüel karakterler. Rakıları, muhabbetleri, şairleri ve ufaktan yaşadıkları gönül maceralarıyla her şeyce rağmen kendileriyle barışık ve eğlenceli insanlar. Onların düşüncelerini ve hikâyelerini ise "oğul, yeğen ve öğrenci" olan, ortalarındaki "Ben" karakteri sayesinde okuyoruz. İkinci bölüm "Tuhaf Şahıslar Albümü"nde ise ilginç karşılaşımlar, hayata gölgesini ya da ışığını düşüren anekdot ile anılar ve kimini okurların yakından tanıdığı çeşitli figürlerin ustalıkla hikâyeleştirilmiş dokunaklı portreleri yer alıyor.

#yol #devrim #dostluk #macera #muhalifolmak #portreler

 CAN

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [canyayinlari](#)

8yK0

ISBN 978-975-07-4106-3

9 789750 749063